

Gönül Çiçeği - 2

GÖKBEY ULUÇ

Çiçek Nerede?

Çiçek'e koşmalıydım, sorunun onda olduğunu söylemeliydim ancak, dışarıda Yelbüke bizi bekliyordu. Gücümü topladım, birden dışarı çıktım. Uzanmış, yayvan olarak bizi bekleyen Yelbüke ayağa kalktığı anda, onun davranmasını beklemeden iki elimi yana açıp ikisi arasında büyük bir burulma oluşmasını sağladım. Ardınca var gücümle elimde oluşan buz yığınına ona doğru attım; karşılık verdi, bük-tü yeli. Buzlar başka yere savruldu. Hızla uçup yerimi değiştirmeye çalıştım, bütün düşüncem altüst olmuştu; buzun gücü ile onu yeneceğimi düşünüyordum, ancak başarısız oldum. Ne yapacağımı bilemez durumda, soluk soluğa uçuyordum. Biraz sonra içime korku düştü, iri gövdeli Yelbüke'nin beni yakalaması çok sür-meyecekti.

Ağaçlık yerleri geçtim de, bir derenin kıyısında durdum. İki elimi dereye daldırıp donmasını sağladım.

Çok az öyüm kalmıştı, donan dereyi tuttuğum gibi yerinden çıkarıp bir sopa gibi salladım. Yelbüke'ye vurduğumda büyük bir çığlıkla yere düştü. Sevgim, nerede kalmıştı? Onu yok etmeyi düşünüyordum. Göğeyükselip yeniden iki elimi yana açtım da, buz oluşturmaya başladım; bu kez öldürücü etkisi olacaktı. İleriyeye doğru savurduğumda eriyip yere düştüler damla damla. Şaşırdım! Bir od topuna çarpmasına. Kim atmıştı bu topu? Aşağıya baktığımda Kızılçık'ın hızlı hızlı soluk alıp vermesinden dolayı şişip şişip inen eğ-nini gördüm. Bana kızgın gözlerle bakıyordu. Yelbüke'nin yaşamasını istemişti. Seven, sevgi taşıyan korumasını da bilir. Kızılçık'tan öğrendim bunu.

Yelbüke'nin yanına indiğimde acı içinde kıvrandığını gördüm, koca gövdesi kesilmiş, oluk oluk kan akıyordu. Yargan ise kan akan yerini yalıyor, iyileştirebileceğini düşünü-

yordu. Kızılıcık'la göz göze gelmek-
ten korktum; utanıyordum. Elimi
soğutup da yaranın üzerini buzla
kapladığımda gövdemde bir sıcaklık
duydum; Kızılıcık kötülük yaptığını
düşünmüş olacak ki, beni yaktı. Bu
sıcaklığa dayanamayıp bayıldım.

Gözümü açtığımda bana ba-
kan gözler gördüm; endişeli bakan
Yargan'dı, buğulu küçük gözleri olan
Kızılıcık, boş boş bakan iri gözlerse
Yelbuke'nindi. Belli ki, ne yapacağını
bilmiyordu. Gülümseyerek doğrul-
duğumda, az ileride giden birini gör-
düm, elimi belimde gezdirdiğimde
sarılı olduğunu gördüm. Otacıhan
gelip sağaltmıştı beni.

158

Yitirecek öyüm yoktu, Çiçek'e
gidecektim. Yargan'ın üzerine atla-
dım, Kızılıcık'ı da kucağıma aldım,
yol alıp giderken arkamdan bir çığırta
geldi, dönüp baktığımda Yelbuke'nin
bizi izlediğini gördüm. Elimle gel imi
yapıp, başımla onayladım. Tez yerin-
den kalkıp o iri gövdesini uçurmaya,
bizi gökten izlemeye başladı.

Bayülgen'in Çiçek'le beni bırak-
tığı yere vardık. Ancak işler yolunda
değildi, yürek nereye gitmişti? Çiçek
neredeydi?

Gönül'ü İyileştiren Em

Bayülgen'den aldığım Çiçek'in
yüreği yok olmuştu, yalnızca benim
Çiçek'e verdiğim yürek ortada du-
ruyordu. Yorgunluktan diz çöktüm,
üzülmeye başladım ki, Bayülgen'in

yaklaştığını gördüm.

Arkadaşlarını çoğaltmışsın. Bunu
nice başardın? / Bilmiyorum, bir erek
yolunda uğraşırken oldu. / Birini de
yitirmişsin. Bunu nice açıklarsın? Bil-
miyorum, seven yitirir mi? / Ah Gö-
nül! Çok bitkinsin, dur da yüreğin
dinsin.

Ortada duran koca taştan yü-
reği kaptığı gibi bana doğru geldi.
Sol elimden tutup geriye gitmemi
engelledi. Sonra da yüreğimi yeri-
ne koymaya çalıştı; bağırtılarım yeri
göğü inlettirdi. Yontulmamıştı yüreğim,
taş olarak yerine geri konmuştu. Ya-
nıyordu gövdem, ağrıyordu değme
yerim. Eğnime sığmayan bu biçimsiz
yürek, öbür organlarımı da etkile-
diğinden olsa gerek, yorgun düşür-
müştü beni. Ağladım, acısını çektim
günlerce. Beni görenler sevi acısı çe-
kiyor dediler.

Yüreğim ağrısını biliyordum da,
belimdeki kaşıntıya anlam vereme-
dim. Kızılıcık'ın yaktığı, Otacıhan'ın da
sardığı yer sürekli kaşınıyordu, iyileş-
mişti demek, açmalıydım sargıyı. Önce
güzel bir koku burnuma geldi, sargı
açıldıkça arttı. Tüm sargıyı açtığımda
da yere bir çiçek düştü; Kardelen.

Gönül Yalnız Kalır

Üzüldüm, ağladım da. Gördü-
ğümde Kardelen'i sargıda. Öldüğün-
de yaşamasını dilemiştim, karşılık
vermekte geç kalmadı. Son kez ola-
rak bunu dilemişti o da.

Yere eğilip elime aldım, uzun uzun buğulu gözlerle baktım. Senden sevgi istemiştin, aylarca beklemiş, kendine gelmeni istemiştin de, başaramamıştım. Bana biraz olsun sevginden vermemiştin. Seni sevmek istediğimde ise, buna karşı çıkmıştın. Ne sever ne de sevilme istersin!

Sevgiden kaçanı anlayamıyorum. Sevgi güçtür! Güçten kaçılır mı? Sevenlerin önünde kim durabilmiştir? Sevgiyi elinde tutanlar, yeryüzünün gücünü de yüreklerinde taşıyanlardır. Bunlara ilgi gösterin, gücün kendilerinde olduğunun ayırmına varırlarsa, sizi de avuçlarına alabilirler.

Sustum, kapattım ağzımı. Açtığında yaktım boğazımı: Ah be Bahçıvan! Ah be Kardelen! Ah be Çiçek!

Korktun! Sevmekten korktun! Sevgimden korktun! Sevgimin altında ezilmekten korktun. Taşıyamadın sana verdiğim yüreğimi. Ağırdır benim sevgim. Sevdiğim, senin gibi güçsüz olamaz. Ödeşтик şimdi, sana gerekenmiyorum.

Sayıhan'dan mutluluğun yerini öğrendim; bir mağaradaki sandıkta gizli duruyor. O sandıkta bir açar var. Dünya evi denilen evin kapısını açmaya yarıyor. Şimdi kendime yeni bir yol arkadaşı bulmalıyım; yola çıkabilecek güçte olan.

Yalnız Olan Düşüncelerdir

Öylece yere atacak değildim, biraz ilerleyip eğildim. Burası ek-

mek için uygun topraktı, kazmaya başladığımda, Kızılılık da yanıma su bıraktı. Su akmaya başladı, durmadı gittikçe kaynadı. Arkama dönüp baktığımda, ağaca omzunu yaslamış, gülümseyerek beni izleyen Bayülgen'i görünce karşılık vermeden önüme döndüm; yamacımdaki Kardelen'i yerden alıp toprağa diktim. Kaynayan sudan bir avuç su alıp gömdüğüm toprağa serptim de; eğik boynu doğruldu, solmuş öngü dirildi. Böylece bir anı olarak gözümün önünde olmasını istedim; beynimde yer edinmişti, peki ya gönlümde?

Ayağa doğrulup Bayülgen'e sordum yüksek sesle: Neden onun yaşamasını istiyorum? / Seviyorsun! / Seven sevilmez mi? / Seven ne zamandan beri karşılık bekler oldu? / Unutabilecek miyim? / Yoğ! / Dur biraz, neden? / Gönlün sevgi görmediği için taş olarak kalmış olabilir ancak orada Kardelen'in izi kaldı. Taşı oyan yeli düşün; uzun bir süreç gerekiyor o izi silmen için. Buna da yaşam süren yetmeyecek.

Bayülgen sözünü diyip gittiğinde Yargan ile Kızılılık yanımda bitir verdiler, yalnız olmadığımı anımsattılar. Başlarını okşayıp güldüm; siz de iz bırakın. Gönülde iz bırakmayan sevilmemiştir.

Sözümü bitirmeme kalmadan çalılıkların arkasındaki ceylanı gördüm; bu kez yakalamalıydım. Hızlıca ayağa kalkıp ardı sıra koştum, ara-

yı kapatır gibi olduk. Dere kıyısına az kalmıştı; başaracaktım. Durdum, iki yana ellerimi açıp buz oluşturmaya başladım; ileriye doğru savurduğumda dere tümünden buz kesilmişti. Ayağı kayan ceylan, dengesini yitirip düşünce, yakalamam çok kolay olmuştu. Ceylanın üzerine atılmam ile sırtıma vurulan kırbaç bir oldu. Acı ile çığırıp yana çekildim. Neredeyse benimki gibi iri kanatları olan ak öngülü atın üzerindeki kara saçlı kızın sinirli bakışlarına bakmaktan çekindim. Attan inip bana doğru geldi; ceylanı bu denli kolay yakaladığımda bir sorun olduğunu anlamıştım.

Beline dek akan kara saçları bir o yana bir bu yana gidip geliyor, değme gidişinde büyük bir yel çıkıyordu. Attan indiği sırada sağa sola dalgalanan saçının çıkardığı yel ile az ilerideki kayayı parçalamıştı. Korkmadım desem yalan olur; belli ki güçlü biriydi. Akbeniz olması yüzünün tüm ayrıntılarını gösteriyordu, en çok da kara gözlerini seriyordu ortaya.

Ne istiyorsun ceylanımdan? / Aylardır beni izleyen ceylan kılıklı bir tin ile karıştırdım. / Bu kanatlar da neyin nesi böyle? İlk kez bir yalınk soyunda kanat görüyorum. / Kanatlarımı Bayülgen verdi. / Neyse, burada bir daha kimseyi inçsiz etme! / Bekle, kimsin sen?

Atına atladığında parçalanmış kayayı da el imiyle yeniden birleştir-

di. Kanatlarımı açıp göğe kalıklanınca atı, içimde kalmıştı gözlerinin tadı.

Yeni yargılara vardım böylece: Sen, ben, o. Hiçbirimiz yalnız değiliz. Yalnız olan küflenmiş düşüncelerimizdir. Yoldaş arayan yola çıksın. Arkadaş arayan arka çıksın.

Gönül'den Yalınklara

Yoldaş bulmak için yola çıktım. Tür tür kuşların olduğu borluktan geçtim, bir çağlayanın dibinde durup kımızından içtim. Altın yaprakları olan ağaçlardan gördüm, yemişleri yumruk büyüklüğünde, gövdesi iki benim katımdaydı. Yanına varıp adını bilmediğim altın yemişlerinden kopardığımda, ışık taneleri saçıldı çevreme; kıvılcık, sarı, yeşil, gök... Beğenmişim, elimdeki yemişi Kızılıcık'a doğru fırlattınca, kalığa zıplayıp ağzıyla kaptı. İki yemiş daha kopardım, daha çok ışık saçıldı, bunları da Yargan'a fırlattım. Büyük bir gürültü işittiğimde irkildim, Yelbuke koca ağacı ağzına almış çiğniyordu. Parçaladığı değme yemiş yüzünden ortaya çıkan ışıktan dolayı ağzından rengârenk ışıklar yayılıyordu, güldük topluca bu duruma.

Bir dağın doruğuna vardığımda, eteklerindeki köyü gördüm. Yemyeşil ağaçların içinde ak çatılı evleri vardı. Başımı sağa çevirdiğimdeyse, gölet çevresindeki kanatlı atlara gözüm değdi. Önce oraya gidecek, atları yakından görecektim.

Aşağı doğru inerken bir kelebek gelip omzuma kondu, anlamadım bir anda yaşam dondu. Devinen bendim, tüm dirilik durdu. Avucuma alıp gözlerine baktım, sonra kalığa fırlattım. Yaşam eskisine dönmüştü. Ancak ben yerimde değildim.

Atların yanına vardığımda izledim bir süre; otlayıp tepiniyorlardı. Yelbuke'yi gördüklerinde ise ürkemişlerdi, buna şaşırdım. Üstlerine doğru koşup sırtlarına atladım. Yedi at vardı, yedisine de aynı anda bindim. Sürdüm yedisini de dört nala; yer yerinden oynuyordu az kala.

Köyün girişine vardığımda, karşımda küçük bir ordu gördüm; ürküp savunmaya geçmişlerdi. Güldüm! Kahkahaya boğuldum!

Yüzüme çarpan toprak yığını ile yere düştüm, önderleri kızmış, bana saldırmıştı. Ayağa kalkıp doğruldum, kanatlarımı iki yana açıp birkaç kez çırpıttım. Göğe kalktığımda, üstlerinden geçip ak damlı evlerden birinin çatısına kondum.

Kulak verin! Vermekle yetinmeyin. Sözlerimi tutup anlamlandırın. Çatık kaşlarınızı indirip, pusatlarınızı da kaldırın.

Tanrı yalnızca eğinlerimizi yaratmadı, tinleri alıp içimizi yamadı. Bitmedi, bununla da kalmadı! Duyguları tek tek bölüp payladı. Karşıtlar oldu bunlar arasında. Unutmayın! Aşırılık karşıtını doğurur, sonra da

onu besler. Çok sevenin sevgisi, karşıtı nefreti doğurur. Nefret, öç duygusunu besler. Böylece seven, karşısındakinden öç almak ister; sevilenin yaptıklarından dolayı değil, başkalarından gelen kötülöklere karşı.

Duygu'dan Gönül'e

Kalabalıktan bir kahkaha işittim;imde sarsıldım, uzun sürmese de sonunda ayıldım. Yaptığım duygu tanımlamalarına böylesine alaycı bir karşılık gelmesini beklemiyordum.

Kahkahayı atan, kalabalığı yara yara atlara doğru ilerliyordu. Gözler ona dönmüş, kulaklar ondan çıkacak sese üşüşmüştü. Yüzü tanıdık geliyordu, daha önce kesinlikle onu gördüğümü biliyordum. Yanılmadım da! Ceylanını almak için sırtıma kırbaç vuran, kanatlı ata binip, gözlerini bende bırakan kızdı. Gerçi, o gün gönlüme de sızdı.

Kanatlı atı şaha kaldırdığında, ak damlı evlerden bana en yakın olanında idi. Sıçrayarak indiğinde korkmuşum; saçlarının dalgalanışıyla kayayı parçalayışı usuma geldiği için.

Kalabalığın alkış sesini iki elini yana açıp daha da artırmış, güç katmak istemişti kendine. Burası onundu, kullanacaktı bu gücünü. Bir süre sonra sağ elinin avuç içini topluma tutup, boydan boya gezdirdiğinde, derin bir sessizlik oluştu. Belli ki, sözü vardı bana:

Çok bildiğini düşünen yad kişi!

Burada yaşayanların olmaz seninle işi. Söylesene, bunları düşünmene neden olan hangi dişi? Sen severken, olmuşsa onun gidişi; bil ki, bu olayın pek çok var eşi.

Söz dememe olur çıkmadan kalabalıktan biri karıştı söze:

Duygu ne derse doğru der. Onun sözleri yaşanmışlıklar üzerine kuruludur. Seni tanımıyoruz. Buraya gelmiş, sevginin kötülüğünden söz ediyorsun. Biz, birbirimizi seviyoruz; bu sevgimiz hiçbir öy de öç alma duygusuna dönüşmedi. Dinle yad kişi, sen yalancısın! Yaşadığın olumsuzluklardan ötrü duyguyu suçlamazsın. Şimdi, arkadaşlarını da al ulayı buradan çek git.

Kalabalıktaki yaşlı kadının söze karışıp, benimle keskin konuşması karşısında ne edeceğimi bilememiş, arkadaşlarımla ayrılmak durumunda kalmıştım. Boynu bükük yürüyordum, uçmak daha kolay iken. Durdum, acıyla sızlandım; ayağıma batınca diken. Çömeli oturdum, çıkardım çıkarmasına da, yürümeme engel oldu. Dinlenmek iyi olabilirdi, çimene yayılıp, iki kolumu da yana açtım. Yerleşmek çetin oldu, kanatlarla sırtüstü yatmak uğraştırıyordu. Işıldayan güneş, çiyli çimler, esen tatlı yel, bir de arkadaşlarım. Güzel olacaktı gelecek.

Us'tan Gönül'e

Yaşamın benim için anıkladığı

bir pusu. Düzeneğindeki büyüleyici kurgusu, yoktu bunun ne başı ne de sonu. Gözlerimi açtığımda onu gördüm; Us'u: Gündüz öyü, bu ne uykusu?

Gülümseyerek doğrulduğumda: Seni görmek ne güzel Us! Yitip gitmiştin. Sözlerini de benden esirgemiştin. Geldiğine göre diyeceklerin olmalı.

Gönül kapını açmanı öğütlediğimde bunu yapmıştın. Gördüm ki, ardını getirememişsin, bundan ötrü döndüm. Gelen hırsızlık yapmış, almış kutsalını. Öncelikle bundan kurtulmalısın sonra ise başkasını bulmalısın. Bulduktan sonra bilmen gerekenler var, onları anlatacağım sana.

Kadına, onu sevdiğini söyleme. Bu, seni gözden düşürür. Onun aradığı vahşiliktir. Vahşiliğinden dolayı sevdi seni.

Kadın, eğiticidir! Eğitmeyi başardığında, ona yenik düşmüş olacaksın. Bu yenilgi, ona saygı duymanı sağlayacaktır. Öy geçtiğinde, saygın sevgiye dönüşecek, eğiticini seveceksin. O, eğitimini sürdürecektir, en sonunda ise dilinden sevgi sözcüklerini bir bir döktürtecektir. Bunu yaptığında; artık seninle işi kalmamış olacağından, onun için bir değer olmayacaksınız.

Eğiticini seviyorsan, en azı elinde tutmak istiyorsan, eğitilmeye açık olduğunu göster. Vahşiliğini sürdür!

Böyle yapmazsan, başka vahşiler arayacaktır.

Gönül'den Duygu'ya

Dürtüldüğümü bildim de, uyan-dım. Ovuşturdum gözlerimi. Yavaşça ayağa doğruldum, arkadaşlarım da böyle yaptı. Duygu idi karşımdaki, arkasında da kanatlı atı vardı. Birden ses işittik; at şaha kalkmış, ortamı de-vindirmişti.

Kuşların cıvıltısı, esen yel ile ku-laklarımızı okşayıp geçerken, başımı göğe kaldırdım; kamaştırdı gözümü gün ışığı. Onun eşsiz parlaklığı, bir o denli yalınlığı, anımsattı bana yalnız-lığı.

Senin için geldim. / Oysa iste-mezdim, ardımca gelesin. / Konuşu-na böyle mi dersin? / Ben sizden çok uzağa geldim; kaba konuşup kov-muştu komşuların. Sen de ayrımsız değildin onlardan. / Ülevlisin! Söz diyemem buna. / Peki, niçin ardımca geldin? / Sen başkasın, tanımak iste-dim yakından.

Gözlerimin içine bakınca Duy-gu, bir an için yaşam durdu. Kuşlar sustu, yüreğim konuştu:

Bana karşı duymuyorsan, senin için savaşmam. Böyle yaparsam, ta-kıntım olursun, saplantım, ulaşılma-zım. Seni elde etmek amacım olur. Edince de cayarım.

Sözümü bitirdiğimde Duygu, atna binip doğruldu. Gitmek üzere-yken birden duruldu:

Yalnızca arkadaş olmak istemiş-tim. Görüyorum ki, sen başka bir yer-desin, üstelik kendi derdindesin.

Gönül'den Sövcü'ye

Duygu göğe kalıklanıp uçup gi-derken, bir süre ardınca izledim. Son-ra geriye dönüp, arkadaşlarıma bak-tım. Onları seviyordum, inceden gü-lümsedim. Koşar adımlarla yanlarına varıp, tek tek kucakladım. Kızılıcak'ı ise kucağımda tuttum, indirmedim yere. Tatlı bir yaratıktı, öptün onlar-ca kez. Derken Yargan'a doğru gidip üzerine bindim. Gitmem gereken bir yer vardı. Ne yapacağımı çok iyi bili-yordum.

Yargan uludu, o gerçekten uluy-du. Derinden soludu. Bunu yapma-lıydı, yol upuzundu.

Vardığımızda durduk, sırtından indim. Kızılıcak'ı da yere bıraktım. Yürüyerek ilerlerken birden güçlü bir yel arkadan esti. Dengemi yitirir gibi oldum da, dönüp arkama baktım. Gelen Yelbuke idi, Yargan gibi hızlı olamadığı için arkada kalmıştı.

Yolunda olunca işler, önüme bak-tım. Çiçek'e doğru ilerledim. Çevre-sinde birkaç kez döndüm, uzaktan baktım, ardınca yaklaştım. Diz çöküp elimle inceledim; solmuştu, boynu bü-küktü. Oysa bana yaşam vermişti, ek-tiğimde de diriydi. Şimdiyse solgun, bitkindi. Ölümü bekliyordu. Ayağa kalkıp doğruldum. Güle güle Çiçek, bundan böyle bir daha olmayacaksın!

Ayağımın altıyla onlarca kez ezdim, toprakla bütünleştirdim. Tüm diriliğini aldım. Bundan böyle yaşam-tımda Çiçek olamayacaktı. Omuzla-rımdan büyük bir yükün kalktığını duyar gibiyken bir ses işittim. Önüme bir sövgü düştü. Şaşkınlıkla yüzümü çevirdim, olayı anlamak istedim.

Kirli sakalları olan, orta boylu, yüzü beneklerle dolu bir oğlan bana sövgüler gönderiyordu. Yaklaşık on adım uzaktaydı. Kaşlarını çattım, sövgüsüne anlam veremedim. Gönderdiği sövgüler havada taş gibi uçuyor, üzerime geliyordu. Daha da hızlandı, sövgüleri sık göndermeye başladı. Biri başıma değdi, elimi alnıma götürdüm, kanıyordu. Bir başka sövgü göğsüme çarptı, yüreğimde ağrı duydum. Derken kendimi toparladım, iki elimi yana açıp soğuttum. Sövgülere doğru buz parçaları gönderdim. Buzla çarpışan sövgüler havada parçalanıyor, yere düşüyorlardı. Gücümü artırıp, buz kütlelerini büyüttüm de, en sonunda tüm sövgüleri buza çevirdim; daha da ilerleyip Sövcü'yü de buzla kapladım.

Neden sövüyorsun? / Sen niye Çiçek'imi seviyorsun? / Demek o senindi! Bilmiyordum. / Beni çabucak çöz, üşüyorum buzun içinde. / Neden çözeyim? Bana yeniden sövmen için mi? / Artık seninle işim yok. / Bak Sövcü! Övgün beni yükseltmeyeceği gibi, sövgün de alçatmaz. İyi

dinle! Havlayan iti konuşarak kovmaya çalışırım. O havlıyor diye, ben de havlayamam; bilmem havlamayı.

Gönül Yalan Irmağında

Niçin arıyorum sevgiyi? Doymak için benliği; içimdeki sessizliği, en dipteki derinliği.

Dinle bulacağım sevgili! Ben, seni kendim için seveceğim. Yalnızlığımla gidermek, eksikliğimi bütünlemek, yoluma yoldaş etmek için. Mutluluk sandığını açmama yardım etmen için. O sandığı açmak için koşul koymuşlar, sen gereksin o koşulda. Açtıktan sonra istemem seni. Yalnız bırak beni. Böyle bunun nedeni, bellidir edeni.

Sözlerimi bitirdiğimde durdum, bakındım öylece ırmağa. Ne gür akıyordu böyle! Uzun olanların yanısıra kısa sözlemler de vardı ırmakta. Kimileri çok iriydi, kimileriyse ufak. Sözcük sözcük bitişmişti yalan sözlemler. Çevremi iyice izledim, birçok kişi gördüm; Yalan Irmağı'na eğilmiş, beğendikleri yalan sözlemlerini tutup çıkarıyor, sonra içiyorlardı. İçtiklerindeki mutluluğu nice anlatacağımı bilmiyorum. Gülümsedim olanlardan dolayı.

İyice yaklaştım ırmağa, alacaktım o yalanlardan damağıma. Elim sürdüm önce, sonra yaktım yanağıma. Birazı da bulaştı kazağıma.

Yukarıdan koca bir yalan geliyordu; gözüme onu iliş-tirdim. Yaka-

layıp içecektim, böyle vardım yarıya. Anıkladım kendimi, sıvadım kollarımı. Akıntı onu ortaya doğru götürünce sevindim. Böyle olmasaydı yanımdaki öbür kişiler onu alacaktı. Oysa benim kanatlarım olduğu için uçarak ırmağın ortasına geldim de, kaptım yalanı. Kıyıya konup, inceledim bir süre; “BEN” yazıyordu iri damgalarla. Kalığa dikip başımı göğe doğru kaldırdım da, iki elimde sözcüğü sıkıp içtim. Kana kana içtim. Yalan büyüktü, kocaydı. Doya doya içtim. Doyurdum benliğimi. Doldurdum derinliği.

Gönül'den Yaprak'a

Yalanı içmek ne de güzeldi. Doğrusu, içim serinledi. İleride yeniden içmem için yanıma almam gerekti.

Yere eğilip topraktan avuçladım da, testi yaptım kendime. Böylece doldurdum ırmaktan; benlik doyan yalanından...

Güneş, gözlerimizi kamaştırıyordu. Arkadaşlarıma baktım; çimenleri eze eze gidiyordu Yelbüke, biraz sonra kalıklandı, uçtu o koca gövdesiyle. Yargan, ağırbaşlıydı, benimle birlikte adımlıyordu. Kızılıcak ise, bizimle yan yana gitmek için koşuşturuyordu o küçücük bacaklarıyla. Dayanamayıp kucağıma aldım, sıvazladım başını. Birden geri çektim, sevineyim derken ağzından od çıkarmış da, elimi yakmıştı.

Epey yürüdük, kuş cıvıltılarının

azaldığı yerde ara verme yargısına vardık. Uygun yer bulduğumuzda serilmiş, yayılmıştık. Sessizliği dinliyorduk ancak bir süre sonra su sesi de işitmeye başladık. Belirli aralıklarla bir su damlasının taşa çarpış sesi geliyordu kulaklarımıza. Sıklaşmaya başlayınca ilgimizi çekti. Ben doğrulunca, Kızılıcak benden erken davranıp su damlasının düştüğü taşa doğru koştu, varınca yanına durdu. Ne yapması gerektiğini bilmeden, bir su damlasına, bir de bana bakıp duruyordu. Düşen damlalara odaklanmıştı, bir sonrakini hoplayıp ağzıyla yakaladı da, yudumlayıvermiş oldu.

Su damlasının geldiği yere doğru baktığımda, ağacın orta dallarında olan bir yapraktan düştüğünü gördüm. Yağmur suyu değildi, sıcaktan terlemiş olsa bile niye yalnızca o yapraktan damlıyordu? İlgimi çekti! Yoksa, yoksa yaprak ağlıyor muydu?

Kanatlarımı açıp yaprağa doğru uçtum. Bulunduğu dala konup bir süre izledim; hem hışırdıyor, hem de ucundan damla akıtıyordu. Bu ağlamaktan başka bir nen olamazdı. Yaprak kopartıp yere indim, Bayülgen'e seslenmeliydim:

Ağlayan yaprak gördüm. Ona arka çıkmayan yapraklara sırt döndüm. Kopardım, ayırdım onlardan. Tapla dediklerimi, elimde solmadan. Bu küçük yaprak yürüsün, sürekli de gülsün.

Sözlerimi bitirmeme kalmadan, elimdeki yaprağın ağırlaştığını duydum. Bir süre sonra da tutamadım, yere düşürdüm. Yeşil önglü ışık yarken, sağımda Bayülgen'i gördüm.

Gözlerimizi kamaştırın ışık sönmünce, önümüze bakabildik. Beline dek uzanan yeşil saçları, yeşil gözleriyle sıradışı görünüyordu. Yapraklardan oluşan giysisi göğüsleriyle belini sarmıştı. Sol gözüne yakın yerde üç ben vardı, onlar da yeşil önglüydü. Gözlerinde ise ıslaklık, bir çiy vardı. Demek gerçekten ağlıyordu. Yanına gidip, çevresinde birkaç kez döndüm. Sonra başını tutup, gözlerini sildim. Elinden de tutup, bizimkilerin yanına getirdim. Ardından Yaprak'a doğru dönüp gülümseyerek dillendim: Hoş geldin!

Yaprak'tan Gönül'e

Kendime bir yoldaş buldum diye pek sevindim. Bir de bunun için gülümsedim. Azıcık gerindim, üstüne seslendim:

Dinle Yaprak! Yolculuk yapıyorum. Mutluluk Sandığı'nın olduğu dağa doğru gidiyorum. Daha önce benimle yola çıkan, yoldaş olanlar oldu. Yolun çetinliğinden korkup ürkenler, geri döndüler. Yalnız kaldım böylece. Şimdi seni buldum, ne dersin? Gelir misin öylece? / Bırak beni! Sana inanmıyorum. / Neden? / Yalancısın. Acı verenlerdensin. / Başkasından acı gören, yardım edenden çıkar acısını. /

Ne diye indirdin beni ağaçtan. Mutluluk duyduğum acıdan? / Seni kemiren kurtuktan dolayıydı bu acın. Bir yanın eksilmiş, gitmişti yamacın. / O benimdi! Tüm varlığımı ona adamıştım. Beni kemirerek var olacaktı. O var oldukça, ben yok olacaktım. Duyduğum acı da, onurum olacaktı. Onu yitirdikten sonra ne gerek bana? / Öyle ise dön git ona!

Kovdum Yaprak'ı. Ağladı, ıslandı yanağı. Birbirimizi dinlemeden, konuşmuştuk bayağı.

Kalık bozdu, karabulut toplandı. Serinledi ortam, esti yel, çaktı şimşek, yarıldı gök, boşaldı su, yağdı yağmur. Kuruydu toprak, oldu çamur. Oluk oluk aktı, ıslandı toprak. Hışırdadı Yaprak, dönüp gitti yalın ayak. Arada bir dönüp bakarak, biraz da gözlerini kısarak; inandım ben sana!

Gönül'den Uruğa

Yalnızım diye sayıkladım. Bir durup bir ağladım. Boş düşüncelere kandım. Aaah ah! Boş nennlere yandım. Yoldaş dediklerime aldandım. Benimle birlikte sandım. Koca çınardım, kütük olup yuvarlandım. Ulu dağdım, toz olup ufalandım. Aaah ah! Hep yalnızlığıma yandım.

Şimdi boynu bükük yürüyorum. Yanımda arkadaşlarım var; kurdum, yelbükem ulayı odbükem. Evime dönüyorum. İçimde hüznüm var; yalnızlığım, kırıklığım bir de umutsuzluğum.

Ancak böyle olmamalı! Yoksa nice anlaşılır; varlığımla yokluğum? Kesilir, alıp verdiğim soluğum. Olur, bütün varlığım sonum.

Son düşüncelerim üzerimdeki ölü toprağına atmama yardımcı oldu. Başım eğikti, dik durdu. Gözümün ışığı sönmüştü, yıldızlara yön tuttu. Açtım kanatlarımı, kalıklandım.

Tüm hızımla uçtum. Gücüm tükenince Yelbuke'den tuttum; bir çırpıda üstüne kondum. Yıldızların görkemini karşısında dondum. Albenilerine tutuldum. Kızıl olanına vuruldum.

Yurdumun olduğu yıldıza vardık. Yeşildiz'de bir göle yaklaştık. Susuzluğumuzu giderdik. O sıra su kabını çıkarıp su doldurmak da istedim. İçinde su kaldığını unutmuşum; hem de Yalan Irmak'ından doldurduğum suyu. Bulaştı göle, dalga yarattı, ışık saçtı. Önce gözlerimiz kamaştı, sonra kulaklarımız çıtladı. Artık gölde, yalan sözcüklerden oluşan sözlemler vardı. Tanrım! Ne yaptım böyle?

Bana doğru koşan kardeşlerimi gördüm. Ellerimi iki yana açıp güldüm. Kucaklayıp çevremde döndürdüm. Kanatlanıp evimize götürdüm.

Kapıdaki uruğum; yalnızlığıma son koyduğum, anam, babam, yurdum. Bir ara yoktum, bunlara son koydum. Boştum, doldum. Ey Anacığım! Yalnızlığımı unuttum. Verdiğin karşılıksız sevgiyi kana kana içip yuttum.

Ana'dan Gönül'e

Sarıldım Ana'ma, kucakladım. Sımsıkı sıktım. Gözlerimiz gülüyordu, ağızımızinki hiçti! Biraz geriye çekildim, sonra yeniden Ana'ma doğru gidip, iyice kavradım da kanatlarımı açıp göğe doğru kalktım. Heyecandan çılgık attı, alışması uzun sürmedi. Sağıma bakınca Yelbuke'yi gördüm, kardeşlerimi sırtına almış, benimle uçuyordu. Biraz korkudan olsa gerek, Yelbuke'nin boynuna sımsıkı sarılmışlardı. Ah güzellerim benim!

Yere konduğumuzda anam, dağılan saçlarını düzeltti. Sonra bana doğru yaklaşıp yüzüme okkalı bir tokat attı. Şaşırdım, sözünü de deyince utandım: Nerdeydin şimdiye dek?

Yargan'ın üzerinden atlayarak koşan Begüm ile Kızılıcık'ın başını okşayan Ayla bitiverdi ayaklarımın dibimde. Sarıldılar, korumak istediler beni. Küçüklerim! İkisini de eğilip kucağıma aldım. Bana bakıyorlardı, gözleri buğuluydu. Sonra Begüm, sağ elini öne doğru açtı, avucunu biraz yuvarlamıştı. Ayla da sol eliyle Begüm'ün avucuna birnenler serpermiş gibi devindirdi. O sıra ışıltılı çekirdekler döküldüğünü gördüm de, gülümseyerek Ayla'ya baktım. Begüm'ün avucunda güzel bir çiçek bittiğini görünce de pek sevindim. Armağan ettiklerinde ikisini de sulu sulu öptüm.

Gürültü koptu! Evimizin ileri-

sindeki kayaların orada yer yarıldı, taşlar parçalandı. İrkildik, uruğumu korumak istedim. Yerden çıkan Erlikhan, üstü başı paramparça olmuş biçimde yerde uzanıyordu. Az sonra iri yapılı, kıvrıkcık saçlı, yakası bağı açık olan, ak giysisi üzerine kızıl kuşak bağlamış biri daha çıktı yerden. Erlikhan'a doğru gidiyordu. Erlikhan ise yerden doğrulup bize doğru baktı, beni görünce seslendi; Şu kardeşini al başımdan!

Kardeşim mi? Tanrım! Bizim ufaklığa bak hele; Erlikhan ile dövüşüyor. Kardeşime doğru uçtum, yanına konduğumda sıkı sıkı sarıldık, sarılmasam daha iyi olurdu, omurgamı kıracaktı nerdeyse.

Seninle daha sonra kaldığımız yerden görüşürüz. / Görüşürüz Yerbey, görüşürüz.

Erlikhan toprağa girip yok oldu. Anlaşılan kardeşimle aralarında sıkı bir güç dengesi vardı. Ana'm elinde kımız taslarıyla bizi sesleyince, ona doğru yöneldik. Yürüdüğümüz yolun kıyısında çiçekler açıyordu; kızıl, ak, gök... Değme öngten vardı çiçekler. Ana'mın arkasına gizlenmiş, sinsi sinsi sırttan iki bıcırık kardeşimi gördüğümde, açan çiçeklerin neyin nesi olduklarını anladım.

Ceylan Yakalanır

Gün karardı, çiçekler kapandı. Aralarında boynunu bükenler de vardı. Ay ışıldadı, önümü görmemi

sağladı. Ancak parça pönçük bir biçimdeydi. Çiçek için parçalamıştım, boyunluk yapmıştım. Bir dalga oldu, fırtına koptu. Oraya buraya serpilmiş ay parçaları bir araya geldiler, ardından iyice birbirinden ayrıldılar. Kısa süre sonra kimi yıldızların da depreştiğini gördüm; bir amaçları varmış gibi bir yere doğru akıyorlardı. Heyecanlandım. Üzerinde oturduğum kayada ayağa kalktım. Şimdi daha aydın görüyordum; gök nesneleri bir papatyayı andırıyordu. Gülüm sedim! Vardı bir bildiğim. Yediğim içtiğim ayrı gitmeyenim, ah güzel kardeşim!

Gökten bir ışık topunun yere doğru hızla gelişini de gördüm. Yaklaştıkça nesne olmadığı belli oluyordu. Yüreğim de hızla kan pompalıyordu. Gözlerim kamaştı. Gelen ışık yanıma yanaştı. Bu ne güzel gözdü, ne güzel kaştı? Yüzüne iyice baktım, sonra başımı aya kaldırıp göz attım, ardından bacıma döndüm; Ay bükücüsü mü oldun? / Ya sen! Bunu bana çok mu buldun?

Sözümü demek üzereyken kaya dibindeki ceylan gözüme ilişti. İlgimi oraya verdim; Bu o dedim. Bu kez onu yakalamakta kimse önümü alamazdı. Bacıma döndüm, iki kolundan tutup dillendim; tez ayın ışığını söndür!

Aybüke, göge doğru uçup aya yol aldı. Vardığında ayı kucaklaya-

rak ışık saçmasını engelledi. Ortam karanlığa boğuldu, yıldızların ışığı da pek işe yaramıyordu. Görmeyen gözlerle nereye kaçacaktı? Önünde sonunda kendini yakalatacaktı.

Ben böyle düşünürken, işimi kolaylaştıracak başka bir nen oldu. Ormanda ağaçlar içinde koşan ceylan, önünü görmek için gözlerinden ışık saçıyordu. Bu da, yukarıdan onu izlememi sağlıyordu. Ancak yorulmaya başladığımı anladığımda, pek sevinemedim. Yine de yargılıydım; yakalayacaktım.

Ceylan'ın koştuğu yerde birden yer yarıldı, içine düştü. Duraksadım. Yarığın içinden dışarı fırlayan birini gördüm. Yere düşüşü sert oldu. Aybüke'ye doğru dönüp; Ay'ı bırak! diye bağırdım. Gözlerimiz daha aydın görür oldu. Yerde yatanın Yerbey olduğunu anladım. Yarıktan bu kez gümüş saçları olan, ak giysili biri çıktı. Göz göze geldik. Küçümser gülüşü beni gıcık ediyordu. Yüzünü döndü, yavaş yavaş ilerliyordu. Ben de ona doğru uçmaya başladım. Bu sırada iki elimi yana açarak, buz topu oluşturmaya başladım. Var gücümle gümüş saçları olan tine doğru fırlattım. Tuttu! Buz kütlesi içinde kalan tin, öylece yerinde saplanmıştı. Yerbey yerden doğrulup buza doğru koştu. Bu sırada sağ elini sıkarak yumruk biçimine getirdi, sağa doğru iyice gerindikten sonra var gücüyle buza

yumruk vurdu da, buz darmadağın oldu.

Buzlar gelişigüzel dağılırken, gümüş saçlı tin de ağaca çarpıp yere düşmüştü. Yerbey elleri ile dizini tutmuş, hızlı hızlı soluk alırken, Aybüke de yanımıza gelmişti. Saçtığı ışık değme neni görmemizi kolaylaştırıyordu. Gümüş saçlı tine doğru adımlarken, o da ayağa kalktı. Böyle kolay olmaz!

O sıra beklemediğim bir nen oldu. Ağaç üzerinden gelen bir sarmaşık, tinin sağ kolunu sardı. Ardınca bir başka sarmaşık sol kolunu sıkıca burdu. Çok kısa süre içinde başı dışarıda kalacak biçimde tüm eğni sarmaşık ile sarılı olarak ağaca bağlandı. Bu da neyin nesiydi?

Umay'dan Gönül'e

Aylardır ardından koşturan, hop oturtup hop kaldıran, gümüş saçları beline dökülen, sinsî gülüşüyle tüylerimi diken diken eden, kimi öy ceylan, kimi öy de kadına dönüşen yaratığı yakalamıştık. Çok uğraşmıştık, ancak yakalamıştık. Ayın ışığını söndüren Aybüke, buza dönüştüren ben, onu parçalayan da Yerbey'di ancak, sarıp sarmalayan sarmaşık kimdi?

Böyle kolay olmaz demişti, yanıldı mı? Üç kardeş birbirimize bakıyorduk, öne atılmam gerekti. Onunla yüzleşmem, öne çıkan erekti. Ne yapabilirdi ki? Biz dörttük, o tekti!

Çılgılık koptu. Gümüş saçlı kız

sandım, yanıldım. Geriye çekilen sarmaşık uzantılarını gördüm. Bir araya toplanıyordu, kısa bir süre sonra da, tek bir eğine büründü. Koca ağaç, uzun sarmaşıklar şimdi ne de küçük göründü. Yerde yatan Yaprak, öylece iki büklümdü.

Az ötesinde gümüşe dönmüş eğniyle duran Umay, kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Yaprak, kollarını sarmaşık biçimine getirip Umay'ı sardığında, o da kendini gümüşe dönüştürmüş de, öyle sağ kalabilmişti. Ardından eğnini kızdırmış, Yaprak'ı yakmıştı da, özgür kılmıştı kendini.

Ne gezersin burada? / Sıkıldım, döndüm yurduma; anamın kollarına. / Çocuk değilsin Gönül. Nice borluklar bekler sümbül. / Çatmışsın kaşlarını, bunları söylerken biraz olsun gül.

Gülümsedi Umay. Şimdi işlerim daha da kolay. Aybüke önünden geçen bulutu üfledi de, daha bir parladı ay.

Yaprak'ı sen mi çıkardın karşıma? / Bu sözünle girdim yeni yaşıma. Bundan ne gerek başıma! Karışmam senin arkadaşlarına. Dinle Gönül! Yoldaşlarını kendin seçersin. Kusursuzunu ararsan, tek başına gidersin. Yorgun düşer bitersin.

Ara verdi Umay, sindirmemi istedi sözlerini. Öylece susup kaldım, çektim ondan gözlerimi. Yerde yatan Yaprak'a bakakaldım. Uzanıyordu,

kıvranıyordu. Yemyeşil olan saçları solmaya başlamıştı. Büzüşüyordu elleri, soluyordu Yaprak, çağırıyordu toprak, azalıyordu öy azrak azrak...

Yaprak'ı Yaşatmak

Gözlerim doldu, Yaprak yavaş yavaş kuruyordu. Saçları solmuştu, elleri donuyordu. Ağlamak istedim, kimseye belli etmedim. Böyle olmamalıydı, arkadaşım, onu ben seçmiştim.

Dizime koyduğum başını yavaşca yere bırakıp, Yerbey'e doğru koştum. Gücüm yoktu, kollarından tuttum. Açtığım gibi kanatlarımı, kalığa doğru uçtum. Ay'a dek vardığımda, aşağıya bıraktım. Yerbey, iki elini birleştirip tek yumruk yapmış, yere doğru hızla düşüyordu. Yere çarptığında büyük bir yarık açacaktı, beklentim de buydu.

Paaat! Koptu gürültü, yarıldı yer. Bunlar, Yaprak için değer. İstedime ulaşacağım, Tanrım, bak kulun ne der.

Çatal kuyruklu, yeşil baldırlı, ak göğüslü, kayığı andıran iri çeneleriyle, dört bacaklı Yutpa'lar yarıktan çıkmaya başladı. Üstü başı paramparça olan Yerbey'e doğru gittiklerini görünce tüm gücümle onların yanında bittim. Dövüşmeye başladık, sekizinin başını ezdim. Durdum, Yerbey'e göz gezdirdim. Yutpa'ları öldürüp öldürüp savuruyordu. Karanlıkta canlarına okuyordu.

Efendileri geldi, Erlikhan; Ne diye inçsiz kıldın beni? / Yutpa'lara söyle, doldursunlar denizi.

Karşılık vermedi Erlikhan. Yalnızca başını aşağı yukarı indirip kaldırdıktan sonra toprağa karışıp yok oldu. Koca yarıktan çıkan Yutpa'ların sayısı arttı. Değme biri yarığın çevresine sıralandı. Ardınca tümü birden ağzından su fişkırtmaya başladı, yarık su ile dolmaya başladı.

Suda dalgalanma oldu da, başımı gökten gelen yele çevirdim. Gelen Yelbuke'ydi, kanatlarının iriliğinden dalga yaratmıştı suda. Dördüncü başının bağlı olduğu boynuna sarılı Kızılçık, indiği gibi ayaklarımın dibine geldiğinde, sana gerendim dedim. Yere bıraktığımda parlamaya başladı. Sonra elimle yerden alıp, Yutpa'ların oluşturduğu denize doğru fırlattım. Kısa bir süre sonra denizden buharın çıktığını görür olduk. Kızılçık, suyu kaynatıyordu.

Bunlar olurken vardım Yaprak'ın yanına. Tanrım! Soluk almıyor Yaprak, çiğli elleri ne de kurak. Ölmüştü Yaprak, tinini almaya gelmişti Körmüz. Dillendim bu duruma dayanamayarak; onu sana verirsek aksın yere gözümüz.

Yargan, hırlayıp dişlerini gösterince Körmüz geride durdu. Bir bakıma güzel oldu, işinden alıkoydu. İvedi olmamız gerekti, öyümüzün sonuydu.

Kızılçık, tüm denizi buharlaştırdığında, Yelbuke buharları yoğunlaştırdı da, yağmur yağmasını sağladı. Şırl şırl yağıyordu yağmur. Kuru toprak olmuştu çamur. Umarım Yaprak yaşam bulur!

Yaprak'tan Gönül'e

Çıkmamış candan umut kesilmez. Kim yaşar, kim ölür? Bu, dışarıdan sezilmez. Yaprak'ın kanı sıcak, dirilmesini sağlamasam içim dinmez.

Ayağa kalktığımda, Yargan'ın yanında bittim. Bindim üstüne, var gücüyle gitmesini diledim. Hızlıydı, ışıkla yarıştırdı. Yeşil gezegenimizden çıktık, Karhan'ın yanına vardık.

Neredeydin? Uzun süredir göremedim. / Söyleyecek öyüm yok, şimdi sana gerendim. / Dile benden, esirgemem senden.

Dileğimi dile getirdiğimde, onay verdi. Buz yarıldı, içine girdi. Bizim de ayağımızın altındaki buzlar çatladı. Buz kayalarının kapladığı yerden aşağı doğru kaya kaya iniyor, dönemeçli, burmalı yerlerde buz kayalarına çarpan eğinlerimizde ağrılar duyuyorduk. Sürtünmeden dolayı, giysim paramparça olmuştu. Düzlüğe düştüğümüzde daha inç soluk alabildik. Değme soluk alışımızda ağızımızdan buğular çıkıyordu. Burası ne de soğuktu!

Az ilerimizde ışığı yanıp yanıp sönen bir mağara gördüm. Oraya gitmem gerektiğini düşündüm. Doğ-

rusu, pek de üşüdüm, kanatlarımla kendimi sarmalayıp büzüştüm. İçeri girdiğimde biraz ürktüm. Duvara bi-tişik çukarlar vardı türküm türküm.

Anlamam uzun sürmedi, burası büyük bir tapınak. Az ileride irice bir oturak. Yargan'la ben de olmuşuz konak. Yerden yükselen buz parçaları birikiyordu topak topak. Soğuktu burada toprak. Demeyin, nice dirilir burada Yaprak?

Karhan, elinde bir tutam zümrüt ile belirdi. Sonra onu bir gümüşe giydirdi. Yüzük yapıp, elime verişirdi.

Bunu Yaprak'ın sol eline takarsın. O dirilir, ancak umutsuz yaparsın. O yaprak, sen de çiçeğini ararsın.

172

Çiçek mi? Çiçek öldü. Umut kardelenleri besleyen Çiçek öldü. Üstelik bana da söz vermişti, kardelenlerden verecekti. Ancak, usuma geldi. Borluğundan çıkarken ikinci kez yaşamak isteyen bir kardelen bulmuş da, diriltmişim. Nerdeydi o? Bulmalıydım, yeşertmeliydim. Yere eğilip avuçlarımı karla doldurdum. Atladım Yargan'a, yola koyuldum.

Çiçek'in borluğunun önünde duran kardeleni gördüm. Kuru otlar arasında nice de güzeldi. Elim de üşümüştü iyice, vardım yanına, dök-tüm karı altına. Umut büyüdü. O büyürken gözlerim evi süzdü. Ne günlerim olmuştu, bunun adı hüzüdü.

Umut kardelenini de kopardık-tan sonra Yaprak'ın yanına varmak

için yola düştük. Yeşil gezegene doğru yol aldık, az sonra onu da gördük.

Körmüz, Yaprak'ın tinini yanına almış, eğninden yukarıya doğru uçarken, ivedi biçimde yerde yatan Yaprak'ın sol elinin yüzük parmağına zümrüt taşlı yüzüğü taktım. Tin sarsıldı. Körmüzün yanından ayrıldı, geriye döndü. Açtı gözlerini Yaprak. Bu heyecana dayanamayarak, biraz da sesli konuşarak; güle güle Körmüz, bir daha görmesin seni gözümüz!

Yargan geliverdi yanımıza, ağzında sakladığı kardeleni uzatmaya. Onu da sağ eline verip, gittim biraz uzağa. Parladı kardelen, yeşerdi Yaprak. Sıkıntıydı giden, olsa da azrak azrak.

Sevindik hepimiz. Güldü gözlerimiz. Duyunca sözleri, kesildi gülümsememiz. Anlamdırmaya çalıştık, gidince sevincimiz: Arkadaşlığını sorguladığım biriyle arkadaşlık edebilir misin?

Gönül Yine Yalnızdır

Kime dedim arkadaş? Kime dedim yoldaş? Elimde olsa bir kuru ekmek; böler ikiye, ederdim aş. Yalnızım yine, yürüyorum yavaş yavaş.

Geldim, göl kıyısındaım. Hem de, buraya gelirken içine Yalan İrmak'ından yanlışlıkla döktüğüm yalanlardan olan gölün kıyısında. İçtim, kana kana içtim yalanlardan. Böyle avutuyorum kendimi. Kandırıyorum

benliğimi. Yok ediyorum içtenliğimi. Bir bakıma beklentilerimi.

Aylar geçti aradan. Su sızmadı aramızdan. Güzel günler bozmasın Yaradan. Mutluluk yağdan gelsin, kötülük yoldaştan. Ters orantı olursa, ikiye katlanır beri baştan.

O günden sonra bir daha parmağında yüzük görmedim. Takmadı! Şimdi ileride Yargan, Kızılıcak ile oynarken, onları izliyor. Ben de, gölde altın kayıkta eğlenenlere bakıp imreniyorum. Binmek istemiştim de,

bunu Yaprak'a söylemiştim bir kere-sinde. Öbür yaprakların, ağaçların, bitkilerin kendisini izlediğini, bizi kayıkta görürlerse zarar göreceğini dile getirmişti de, ben de bir daha başka söz dememişim.

Tatlı bir yel esiyor. Güneş de batmak üzere. Bu gece iyice dinleneyim, yarın kendime yeni bir ev dikmek için çalışacağım. Büyük olmalı evim. Bunca arkadaşız, nereye sığarız? Hele Yelbüke'ye özel bir barınak olmalı. Dilediğinde içine konmalı.